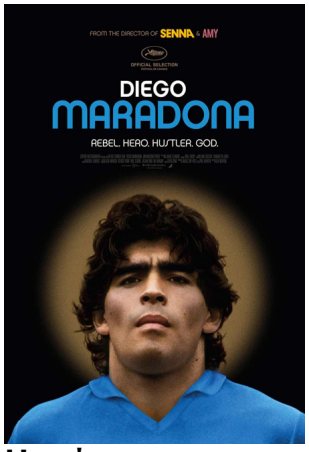

Η τρίτη ντοκιμαντερίστικη δουλειά του Asif Kapadia, είναι μια ακόμα προσωπογραφία. Μόνο που αυτή τη φορά, αφορά πρόσωπο που βρίσκεται εν ζωή. Το 2010 ο Βρετανός σκηνοθέτης δημιούργησε το «Senna», μια μεστή συγκινητική αναφορά για τον Βραζιλιάνο πιλότο, το 2015 το «Amy» κάτι αντίστοιχο για το άστρο της Winehouse και φέτος, μας προσφέρει τον Ντιέγκο Μαραδόνα.

Δύσκολη δουλειά, προικισμένη με ένα πολύ πλούσιο υλικό, εστιασμένη πρωτίστως στην χρονική περίοδο που ο Αργεντίνος ποδοσφαιριστής βρισκόταν στην Νάπολη, αλλά με αναφορές τόσο στο Μουντιάλ του ’86 όσο και σε αυτό του ’90.

Τελευταίο παιδί πολυμελούς οικογένειας, και το μόνο αγόρι, γεννήθηκε σε βαθιά φτώχια στο Fiorito, μια παραγκούπολη, στις νότιες παρυφές του Μπουένος Άιρες. Γρήγορα φάνηκε το ποδοσφαιρικό του ταλέντο, και στα 15 ζούσε όλη την οικογένεια με τα χρήματα που κέρδιζε στα γήπεδα. Από εκεί περίπου ξεκινά η αφήγηση. Αυτός ο μικρός το δέμας πιτσιρικάς, αποτέλεσε το ’82, στα 22 του χρόνια, μια πανάκριβη, ρεκόρ εκείνη την εποχή, και όχι πετυχημένη μεταγραφή από την Αργεντινή και την Μπόκα στην Ισπανία και την Μπάρτσα.

Φθάνοντας στην Νάπολη τον Ιούλιο του ’85, πάλι με ρεκόρ στο ποσόν της μεταγραφής, του επιφυλάχθηκε υποδοχή Καίσαρα. Ογδόντα χιλιάδες φίλαθλοι γέμισαν το στάδιο San Paolo σε μια αποθεωτική τελετή. Το κλίμα αυτό, αποτυπώνει το ντοκιμαντέρ με εξαίρετο τρόπο και σπάνια πλάνα.

Η ίδια η πόλη όμως και κυρίως το ανθρώπινο δυναμικό της, είτε με τις ενοχλητικά συνεχείς εκδηλώσεις λατρείας, είτε με το σκοτεινό της πρόσωπο αποδείχτηκε και η καταστροφή

του. Άστατη ζωή, υπόκοσμος, ντρόγκα, αλλά και πλήρης κάλυψη από τις κάθε είδους αρχές για όλα τα παραστρατήματά του. Σε συνδυασμό με την άμετρη δημοφιλία δημιουργήθηκε ένα πλέγμα ασήκωτο για ένα παιδί χωρίς βασικές καλλιέργειες.

Όλα τούτα περιγράφονται αποκαλυπτικά με το πλούσιο υλικό που αξιοποιήθηκε στο έπακρο. Γίνεται σαφές ότι έχει γίνει κοπιαστική και σοβαρή δουλειά. Ο Diego δεν ήταν ποδοσφαιριστής στην Νάπολη. Ήταν ένας μικρός θεός, ήταν ο μεσσίας που έβγαλε όλο τον τόπο από την ανυποληψία. Από την περιφρόνηση. Ήταν ο ήρωας που έδειξε στον πλούσιο βορρά, ότι ο φτωχός νότος έχει ζωή έχει περηφάνια, έχει και επιτυχίες.

Με πόλωση όλα αυτά, όχι με διακριτικότητες και ευγένειες. Με βρισιές βαριές, ένθεν και ένθεν με φανατισμό, από ένα πλέγμα πολιτικό και κοινωνικό και ασφαλώς ταξικό, καθώς το ρήγμα ανάμεσα στον βορά και στον νότο, στην Ιταλία είναι τεράστιο.

Ο ήρωας του Kapadia, είναι ένα γερό, μικρό το δέμας παιδί, θρησκόληπτο, που μονίμως κάνει τον καθολικό σταυρό του, μόλις πατάει το χορτάρι, ανυπότακτο, που δεν προβληματίζεται να ξεπερνά τα ηθικά εμπόδια της θρησκείας για να χαίρεται τη ζωή του, συχνά γεμάτο οργή, πλήρης από ένταση, που η καταγωγή και οι ρίζες του δεν τον βοηθούν να επεξεργαστεί τα θέματα.

Κάνει λόγο επίσης και για την καταφυγή στην απάτη, ως ένα ακόμα στοιχείο για να βγει από το τέλμα της κάθε είδους φτώχιας. Κορυφαία στιγμή για αυτή την τακτική, το γκολ με το χέρι (του θεού), στο παιχνίδι με την Μ. Βρετανία στο Μουντιάλ του ’86. Υπήρχε πιθανότατα και η ένταση από τον πόλεμο των Φόκλαντς, Μαλβίδες για τους Αργεντίνους. Το κουβαλούσε και αυτό, μέσα του, έπρεπε να πάει στα αποδυτήρια πάση θυσία ως νικητής.

Μα ακόμα και αυτήν, την ας την πούμε μικρή στιγμή του, την ανέτρεψε με το δεύτερο γκολ απέναντι στη γηραιά Αλβιώνα. Ήταν ένα σπάνιο ποδοσφαιρικό ποίημα, ένα σόλο με λίγο από μπαλέτο, γεμάτο από εκρηκτική αθλητικότητα, από πελώρια ποδοσφαιρική έμπνευση. Έσβησε, έτσι, το βαρύ χτύπημα που είχε καταφέρει στο fair play σκοράροντας με το χέρι, με έναν τρόπο απαράμιλλα καλλιτεχνικό.

Τα αποδυτήρια δε, τόσο σε συλλογικό επίπεδο, όσο και σε επίπεδο εθνικής ομάδας, ξεχειλίζουν από παλμό, βράζουν από τεστοστερόνη, πάλλονται από την επιθυμία για

επικράτηση, και ξεσπούν μετά την επιτυχία με υβρεολόγιο για τους αντιπάλους. Υπάρχει πόλωση, δεν είναι κυριλέ τα πράγματα με τσάι και περίσκεψη. Υπάρχει παντού το λατίνικο ταπεραμέντο. Και ο ίδιος ο Diego, δεν κάνει thumps up και V με τα δάκτυλα του. Σηκώνει τη σφιγμένη γροθιά του. Είναι σε καθεστώς εξέγερσης.

Μοιραία, καθώς η αθλητική ζωή του στράβωνε, θα είχε άσχημο τέλος. Και αυτό περιγράφεται καταπληκτικά. Αλλάζουν ακόμα και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του. Το αγόρι με την πλούσια κώμη, τα ζωντανά ζυγωματικά, τα καθαρά χαρακτηριστικά, αλλοιώνεται. Παίρνει βάρος, αλλάζει εκφράσεις, το βλέμμα του αγριεύει. Το πρόβλημα της διαχείρισης της υπέρμετρης προβολής και δημοφιλίας είναι εμφανές, μεγάλο και σοβαρό.

Εγκαταλείπει την πόλη που τον λάτρεψε, μοναχός. Από τις δεκάδες χιλιάδες που τον υποδέχτηκαν διθυραμβικά κανείς δεν είναι παρών. Φεύγει, πλήρως περιφρονημένος, περιθωριοποιημένος, καταδικασμένος. Το άστρο του έχει καεί. Οι λίγες εικόνες της ύστερης ζωής του, στο τέλος του ντοκιμαντέρ, δημιουργούν στον θεατή θλίψη.

Η πτώση είναι πάντα οδυνηρή. Κι όσο πιο ψηλά έχει βρεθεί ο πίπτων, τόσο οδυνηρότερη. Και το "El Pibe de Oro" είχε ανέβει σε δυσθεώρητα ύψη.

Παραμένει, κατά πως φαίνεται, ένας σημαδεμένος, από τα γεγονότα, της ζωής του, χαρακτήρας, πράγμα ασφαλώς αναμενόμενο. Ο Kapadia είχε μόλις εννέα ώρες συζήτησης μαζί του για να δομήσει καλύτερα τη δουλειά του, τον προσέγγισε με πολύ προσοχή και για κάποιους ανθρώπους που είχαν επιρροή στη ζωή του, ο Diego, δεν θέλησε να μιλήσει. Ο σκηνοθέτης δήλωσε ότι είναι ένας τελείως διαφορετικός άνθρωπος στην προσωπική του ζωή, από αυτό που εμφανίζει στη δημόσια.

Στην ερώτηση, δε, αν ο Diego είδε το ντοκιμαντέρ, απάντησε ότι προσπάθησε αρκετές φορές να του το παρουσιάσει, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, διότι όπως του είπαν οι του περιβάλλοντος του, το πρόγραμμά του είναι φορτωμένο και δεν έχει το χρόνο!